

הזמנתי את נועה תבורי להציג בגלריה ונועה לשמחתי הציעה לרותם תמיר לחלוק אתה את חלל הגלריה.

בינתיים קבלתי החלטה לפרוש מן הגלריה וזו התערוכה האחרונה שאני אוצרת ונראה שהחלל יפסיק לתפקד כמקום לאמנות.

במקביל, קבלה התערוכה את חייה, בתהליך שהיה לא פשוט ומרתק כאחת. מרחב בו פועלות שתי אמניות ואוצרת. החמרים שהביאה אתה נועה תבורי שונים מאד ממה שרותם תמיר חוותה והובילה אליו.

מהו העולם שרצינו ליצור? החלטות לגבי חלל הגלריה נגעו ועברו דרך המסננת הפרטית של כל אחת משתי האמניות ושלי, כמנצחת על הדואט הזה; כך בקשו ממני השתים. נועה הביאה שברי עולם – שרידי מבנים, כאלה שנעזבו אולי בשלב שהתקווה התרוקנה.. ערמה שחורה ומתקתקת, קוצבת זמן למה? לוע הר געש אולי. ועגלת סופרמרקט, שגדשה אולי פעם כל טוב בידיה של עקרת בית עמלנית, והיום היא משרתת מישהו שזהו ביתו וזו כל מרכולתו.

ורותם ראתה חיים. אהבה את צפצוף הציפורים שבחוץ. דברה על רצון להיות שם בחוץ, חשופה לחיות שמצאה שם.

וכך פתחה רותם את הדלת שבמרומי המדרגות. הדלת שכבבה בתערוכות רבות באפנים שונים. תעודת זהות מוזרה של המקום הזה; פעם טרקה הדלת הזו ולסרוגין החדירה אור בקצב אחיד, כשחיבר לה דוד בהר-פרחיה מנגנון מיוחד. ופעם עשתה לה דבורה מורג כיסוי מוקפד, בו טפלה בידיה, מלאכת תפירה ורקמה, בכל פרט.

זו פעם ראשונה שהדלת פרוצה או פתוחה לרווחה. - חלל הגלריה חדל באחת להיות 'מקום'. פתאום הוא מעבר מקורה וכל הקירות שפעם תלו עליהם עבודות, הפכו להיות קרום בלבד. למה? – למעבר, לעולם, לטבע. והמקום הפך להיות 'אנטי מקום'.

רותם בקשה להעביר בו את הטבע. באהבה חקרה את הרגלי הציפורים שפגשה במקום. למדה את הרגלי האכילה והקינן שלהן. ובקשה לקרוא להן לקנן כאן, בתיבות הקינן, שהחדירה אותן לתוך מה שקרוי – מקום של אמנות. ואם תבוא הציפור, תחיה אולי את חייה במקום שיצרנו עצמנו. תביט בנו, או גם אנחנו נציץ אליה.

רותם פותחת ומכניסה חיים חדשים. שובו של הטבע, כשה'תרבות' מסתלקת לה (כך אני חושבת, כשאני חווה את מיותרות הגלריה).

וההומלס אם כן ממשיך בנדודיו.

הבלון הצהוב של רותם נהיה לו שמש שירדה. ועבודת התבליט העגולה הלבנה של תבורי, נהיית ירח להומלס, שכמוהו דוחק עצמו לבליטה המשונה שבקיר. והערימה מתקתקת.

ברגע בו פתחה רותם את הדלת הקטנה, נהיה ברור שהחוץ הופך להיות שחקן חשוב ואינו מותיר כל מקום לעבודה שתוצב לצידו על הקיר. תמיד היה זה הקיר המרכזי של הגלריה וכעת מול הצופה נוכח הריק – מי שבאחת נהיה השחקן הראשי שלנו..

ובריק הזה טמונה אולי התחלה חדשה?

וכך מיפית תבורי את עגלתה בשובל עדין, כעין שמלת כלה, חופה. ושקיות הניילון הלבנות שקופות מקיפות את השמש הצהובה והפרפר במין עצרת. ואולי תתעופפנה השקיות והבלון גם הוא. ואני נזכרת בסרטו של ויטוריו דה סיקה "נס במילנו", שבו התעופפו אל השמים החלכאים והנדכאים של רומא על המטאטאים שלהם לעבר ארץ שבה בוקר טוב הוא בוקר טוב..